LIETUVOS BANKO TEISĖS IR LICENCIJAVIMO DEPARTAMENTO DIREKTORIUS

SPRENDIMAS DĖL X. X. IR ADB „COMPENSA VIENNA INSURANCE GROUP" GINČO NAGRINĖJIMO

2025-08-07 Nr. 429-177
Vilnius

Lietuvos bankas gavo X. X. (toliau – pareiškėjas) kreipimąsi, kuriuo prašoma išnagrinėti tarp pareiškėjo ir ADB „Compensa Vienna Insurance Group" (toliau – draudikas) kilusį ginčą.

N u s t a t y t a:

2025 m. sausio 29 d. eismo įvykio metu dėl transporto priemonės valdytojo, kurio civilinę atsakomybę įprastine transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimo sutartimi buvo apdraudęs draudikas, kaltės buvo apgadintas pareiškėjo automobilis *Mercedes Benz* (valst. Nr. *(duomenys neskelbtini)*) (toliau – Įvykis). Gavęs informaciją apie Įvykį, draudikas pradėjo žalos administravimą.

2025 m. vasario 27 d. draudikas parengė pareiškėjo automobilio remonto sąmatą ir nustatė, kad automobilio remonto kaina – 1 366,94 Eur be PVM. Apie nustatytą žalos dydį draudikas informavo pareiškėją.

Pareiškėjo netenkino draudiko apskaičiuota automobilio remonto kaina, todėl jis kreipėsi į turto vertinimo paslaugas teikiančią UAB „Kauno nepriklausomų autoekspertų biuras", ši 2025 m. kovo 5 d. parengė Autotransporto priemonės vertinimo ataskaitą Nr. *(duomenys neskelbtini)* (toliau – Vertinimo ataskaita). Vertinimo ataskaitoje nustatyta pareiškėjo automobilio remonto kaina – 1 924,14 Eur be PVM. 2025 m. kovo 6 d. pareiškėjas Vertinimo ataskaitą pateikė draudikui ir reikalavo perskaičiuoti mokėtiną draudimo išmoką.

2025 m. kovo 13 d. draudikas informavo pareiškėją, kad nors teisės aktuose nėra numatytos pareigos draudikui vadovautis pareiškėjo pateikta Vertinimo ataskaita, tačiau draudikas perskaičiavo ir pakoregavo mokėtinos draudimo išmokos dydį. Perskaičiuota iš naujo vertinant darbų valandinio įkainio bei remontui reikalingų detalių kainų pagrįstumą. Draudikas informavo, kad išmokės ne pareiškėjo reikalaujamą 1 924,14 Eur be PVM sumą, o 1 832,45 Eur be PVM. Draudikas paaiškino remonto darbų įkainius apskaičiavęs kaip vidurkį tarp Vertinimo ataskaitoje pateiktų valandinių įkainių ir draudiko nustatytų vidutinių valandinių įkainių Kauno mieste, o remontui reikalingų dalių ir detalių kainas – pagal naujų originalių dalių tiekėjų MB „PartsPro", UAB „Auvika" ir UAB „SmartLine" taikomų kainų vidurkį. Draudikas taip pat informavo pareiškėją, kad atlygins dėl Įvykio pareiškėjo patirtas 250,00 Eur Vertinimo ataskaitos rengimo ir 48,80 Eur transporto priemonės apžiūros išlaidas. Draudikas pareiškėjui išmokėjo iš viso 2 130,85 Eur išmoką dėl Įvykio patirtai žalai atlyginti.

Pareiškėjas, nesutikdamas su sprendimu, draudikui pateiktoje pretenzijose ir kreipimesi į Lietuvos banką kėlė reikalavimą įpareigoti draudiką draudimo išmoką apskaičiuoti pagal pareiškėjo pateiktą Vertinimo ataskaitą bei išmokėti pareiškėjui papildomą 91,69 Eur draudimo išmokos sumą, atlyginančią pareiškėjo dėl Įvykio patirtą žalą. Reikalaujamą sumą sudaro skirtumas tarp Vertinimo ataskaitoje apskaičiuotos automobilio remonto kainos (1 924,14 Eur be PVM) ir draudiko nustatytos remonto kainos (1 832,45 Eur be PVM).

Lietuvos banke buvo gautas draudiko atsiliepimas. Draudikas paaiškino, kad, pagal privalomąjį draudimą reglamentuojančius teisės aktus, nukentėjusio trečiojo asmens transporto priemonei padarytos žalos dydį nustato atsakingas draudikas. Tais atvejais, kai nukentėjęs trečiasis asmuo turto neremontuoja, atlyginamos turto remonto išlaidos (be PVM), būtinos turto rinkos vertei iki eismo įvykio atkurti. Būtinosios remonto išlaidos apskaičiuojamos pagal vidutinius remonto darbų ir keičiamų detalių ir (ar) dalių įkainius, atitinkančius technologijos lygį, vadovaujantis rekomenduojamais laiko normatyvais, nustatytais specializuotose remonto išlaidų

apskaičiavimo programose.

Draudikas paaiškino, kad pareiškėjo pateiktoje Vertinimo ataskaitoje minimas *Audatex Baltics* atliktas valandinių įkainių tyrimas, kurio metu buvo nustatyti vidutiniai remonto darbų įkainiai Lietuvoje, buvo atliktas įtraukiant visų gamintojų atstovų servisus ir eliminuojant iš vertinimo pigiau nei rinkos vidurkis dirbančias remonto įmones. Pasak draudiko, toks tyrimas nėra numatytas Koeficientų apgadintoms kelių transporto priemonėms taikymo tvarkos apraše[1], taigi, tokiu tyrimu neprivaloma besąlygiškai vadovautis.

Draudikas paaiškino, kad jo nustatyti remonto darbų įkainiai buvo apskaičiuoti kaip vidurkis tarp *Audatex Baltics* atlikto tyrimo metu nustatytų remonto įkainių, kurį naudojo ir turto vertintojas, sudarydamas Vertinimo ataskaitą, bei draudiko partnerių (servisų) nurodytų remonto darbų įkainių vidurkio Kauno mieste. Draudikas nurodė manąs, kad toks metodas, kai remonto darbų įkainiai buvo apskaičiuoti pagal Vertinimo ataskaitoje nurodytų ir draudiko partnerių Kauno mieste taikomų įkainių aritmetinį vidurkį, pareiškėjo interesų nepažeidė.

Draudikas pažymėjo, kad teisės aktai nenumato būtinųjų remonto išlaidų apskaičiavimo tik pagal naujų originalių detalių kainas. Būtinosios remonto išlaidos gali būti apskaičiuojamos ir pagal naujų neoriginalių, ir naudotų dalių kainas ar mišriu būdu, jeigu toks remontas atkurtų turtą į būklę, buvusią iki eismo įvykio. Nepaisant to, šiuo konkrečiu atveju nuostolio dydį draudikas apskaičiavo pagal naujomis ir originaliomis dalimis rinkoje prekiaujančių bendrovių MB „PartsPro", UAB „Auvika" ir UAB „SmartLine" taikomas kainas. Draudikas teigia, kad laikėsi visų teisingumo, protingumo ir sąžiningumo reikalavimų ir išmokėjo pakankamą, pareiškėjo patirtus nuostolius atlyginančią draudimo išmoką.

Remdamasis nurodytomis aplinkybėmis, draudikas pabrėžė, kad neturi pagrindo tenkinti pareiškėjo reikalavimo mokėti papildomą 91,69 Eur draudimo išmoką.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 44 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Vartotojas ir finansų rinkos dalyvis privalo įrodyti tas aplinkybes, kuriomis remiasi kaip savo reikalavimų arba atsikirtimų pagrindu, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka ginčo šalių pateiktų įrodymų vertinimą ir jo pagrindu priima sprendimą.

Atsižvelgiant į ginčo šalių pateiktus dokumentus ir paaiškinimus, darytina išvada, kad ginčas kilo dėl draudiko atsisakymo mokėti papildomą draudimo išmoką pagrįstumo.

Siekiant išspręsti tarp šalių kilusį ginčą, būtina nustatyti, ar draudikas tinkamai nustatė draudimo išmokos, atlyginančios dėl Įvykio pareiškėjo automobiliui padarytų sugadinimų būtinąsias remonto išlaidas, dydį.

Transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomasis draudimas reguliuojamas Lietuvos Respublikos transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatymo (toliau – TPVCAPDĮ) ir jo įgyvendinamųjų teisės aktų (Eismo įvykio metu padarytos žalos administravimo ir draudimo išmokos mokėjimo taisyklių (toliau – Taisyklės) ir kt.) nuostatomis. TPVCAPDĮ 2 straipsnio 3 dalyje įtvirtinta, kad draudžiamasis įvykis – tai transporto priemonės, kuriai pagal šio įstatymo nuostatas nustatyta draudimo prievolė, valdytojo civilinę atsakomybę, naudojant transporto priemonę pagal šio straipsnio 18 dalį, lėmęs eismo įvykis, kuriam įvykus pagal šį įstatymą turi būti išmokama draudimo išmoka.

Pagal TPVCAPDĮ 2 straipsnio 5 dalį eismo įvykio žala laikoma per draudžiamąjį įvykį padaryta žala nukentėjusio trečiojo asmens turtui, jo sveikatai ir (arba) žala, atsiradusi dėl nukentėjusio trečiojo asmens gyvybės atėmimo, ir (arba) neturtinė žala ar žala, kuri atsirado vėliau kaip eismo įvykio pasekmė.

Atsižvelgiant į kilusio ginčo aplinkybes, pažymėtina, kad žalos, padarytos per draudžiamąjį įvykį ar atsiradusios vėliau kaip eismo įvykio pasekmė, administravimą ir draudimo išmokos mokėjimą reglamentuojančių Taisyklių 4 punkte įtvirtinta, jog žala nustatoma

[1] Patvirtintas 2020 m. rugsėjo 22 d. Audito, apskaitos, turto vertinimo ir nemokumo valdymo tarnybos direktoriaus įsakymu Nr. V1-118.

vadovaujantis Lietuvos Respublikos civiliniu kodeksu (toliau – CK), TPVCAPDĮ, Taisyklėmis ir kitų teisės aktų nuostatomis, reglamentuojančiomis padarytos žalos dydžio nustatymą, atsakingo draudiko – draudimo įmonės, apdraudusios atsakingo už padarytą žalą asmens civilinę atsakomybę, ar Biuro įgaliotų asmenų (paskirtų ekspertų) ataskaitas ar išvadas dėl žalos, kitų Taisyklėse nurodytų asmenų pateiktus dokumentus.

TPVCAPDĮ 15 straipsnio 3 dalyje įtvirtinta žalos dydžio nustatymo taisyklė: turtui padarytos žalos dydį nustato atsakingas draudikas arba šio įstatymo 17 straipsnyje nurodytais atvejais – Biuras, vadovaudamasis įgaliotų asmenų ir (ar) turto vertinimo ataskaitomis, dokumentais, kuriais įrodomos padarytos žalos aplinkybės, faktas ir dydis, nuotraukomis, vaizdo įrašais. Šią nuostatą atkartoja ir Taisyklių 13 punktas, kuriame, be kita ko, detalizuota, kad gali būti atsižvelgiama ir į remonto paslaugų teikėjo pateiktus turto remonto išlaidų skaičiavimus, remonto sąmatas ar kitus remonto išlaidų pagrindimo dokumentus.

Pagal Taisyklių 15 punktą, žalos dėl turto sugadinimo, kai jį remontuoti ekonomiškai tikslinga, atlyginimo dydis nustatomas pagal turėtas sugadinto turto remonto išlaidas, būtinas turto rinko vertei iki eismo įvykio atkurti. Jeigu nukentėjęs trečiasis asmuo turto neremontuoja, atlyginamos apskaičiuotos būtinosios turto remonto išlaidos (be PVM) sugadinto turto rinkos vertei iki eismo įvykio atkurti, kurias sudaro remonto darbų vertė, dažymo darbų vertė, keičiamų detalių ir (ar) dalių vertė (sumažinant išlaidas keičiamų detalių ir (ar) dalių nusidėvėjimo verte), dažymo medžiagų vertė, taip pat sugadinto turto transportavimo, saugojimo, techninės ekspertizės ir kitos papildomos išlaidos. Būtinosios remonto išlaidos apskaičiuojamos pagal vidutinius darbų ir keičiamų detalių ir (ar) dalių įkainius, atitinkančius technologijos lygį, vadovaujantis rekomenduojamais laiko normatyvais, nustatytais specializuotose remonto išlaidų apskaičiavimo programose.

TPVCAPDĮ 19 straipsnio 6 dalyje nustatyta, jog atsakingas draudikas ar Biuras moka nukentėjusiam trečiajam asmeniui tik įrodymais pagrįstos žalos dydžio išmoką, neviršijančią šio įstatymo 11 straipsnyje nustatytų draudimo sumų, ir turi teisę atmesti nepagrįstus reikalavimus dėl žalos atlyginimo.

Kartu pažymėtina tai, kad draudimo išmokos mokėjimas transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo atveju yra susijęs su apdraustos transporto priemonės valdytojų civiline atsakomybe, todėl, apskaičiuodamas draudimo išmoką, draudikas turi laikytis CK 6.251 straipsnyje įtvirtinto visiško nuostolių atlyginimo principo. Žalos atlyginimu turi būti siekiama grąžinti ją patyrusį asmenį į iki pažeidimo buvusią padėtį. Teisingas žalos atlyginimas reiškia tai, kad sprendžiant ginčą dėl žalos atlyginimo turi būti nustatytas tikrasis žalos dydis, nes, nustačius mažesnį už tikruosius nuostolius žalos dydį, būtų iš dalies neapgintos nukentėjusio asmens teisės, o kai nustatomas žalos dydis viršija tikruosius nuostolius, nukentėjęs asmuo nepagrįstai praturtėja skolininko sąskaita. Viena vertus, tai reiškia, kad draudimo išmokos turi užtekti dėl eismo įvykio atsiradusių turto sugadinimų remontui (sumažinus išlaidas keičiamų detalių ir (ar) dalių nusidėvėjimo verte ir kt.). Kita vertus, draudimo išmoka negali būti didesnė nei išlaidos, objektyviai reikalingos nukentėjusio asmens turtui suremontuoti.

Vertintinų ginčo aplinkybių kontekste taip pat atkreiptinas dėmesys į tai, kad jei ginčas yra susijęs su atlygintinos žalos (nuostolių) dydžiu ir nėra susijęs nei su atsisakymu mokėti draudimo išmoką, nei su draudimo išmokos sumažinimo atvejais, nagrinėjant ginčą yra taikytina bendroji įrodinėjimo naštos taisyklė – šalys turi įrodyti tas aplinkybes, kuriomis grindžia savo reikalavimus bei atsikirtimus, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti. Ginčo nagrinėjimui taikytinas rungimosi principas įtvirtintas taip pat ir Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 44 punkte. Taigi, šiuo konkrečiu atveju pareiškėjas, norėdamas pagrįsti savo reikalavimą, turi įrodyti, jog jo patirtą žalą geriau atspindi Vertinimo ataskaitoje nurodyti duomenys, o draudikas – priešingai – turi pagrįsti, kad skaičiavimai, kuriais jis vadovavosi, nustatydamas draudimo išmokos dydį, yra objektyvūs, o draudimo išmoka yra pakankama pareiškėjo dėl Įvykio patirtai žalai atlyginti.

Dėmesys atkreiptinas į tai, kad Vertinimo ataskaita, neginčijant joje nurodytų duomenų teisingumo, yra vienas (bet ne vienintelis) iš žalos dydį padedančių nustatyti įrodymų, kuris turėtų būti vertinamas atsižvelgiant į visų turimų – taigi, tiek draudiko, tiek pareiškėjo pateiktų – įrodymų visumą. Nei TPVCAPDĮ, nei Taisyklės nenumato draudiko pareigos vadovautis išimtinai nepriklausomų turto vertintojų parengtomis vertinimo ataskaitomis, todėl Vertinimo ataskaitos buvimas savaime nesuteikia pagrindo ją laikyti turinčia aukštesnę nei kiti nuostolių dydį pagrindžiantys dokumentai įrodomąją vertę. Ji nepaneigia kitų nuostolių dydį pagrindžiančių

įrodymų, nes, kaip minėta, yra tik viena iš įrodinėjimo priemonių, kuri vertinama kartu su kitais įrodymais pagal bendrąsias įrodymų vertinimo taisykles. Atsižvelgdamas į tai, Lietuvos bankas, nagrinėdamas ginčą, vertina abiejų ginčo šalių pateiktų įrodymų visumą.

Iš bylos duomenų nustatyta, kad pareiškėjas kelia reikalavimą draudikui draudimo išmoką apskaičiuoti pagal Vertinimo ataskaitą ir išmokėti pareiškėjui 91,69 Eur papildomą draudimo išmoką. Reikalaujamą sumą sudaro skirtumas tarp Vertinimo ataskaitoje apskaičiuotos remonto kainos (1 924,14 Eur be PVM) ir draudiko nustatytos remonto kainos (1 832,45 Eur be PVM).

Kaip minėta, vadovaujantis privalomojo draudimo teisinius santykius reglamentuojančiais teisės aktais, turtui padarytos žalos dydį nustato atsakingas draudikas. Todėl, siekiant išspręsti tarp šalių kilusį ginčą, būtina nustatyti, ar draudikas tinkamai apskaičiavo draudimo išmokos dydį.

Iš bylos duomenų nustatyta, kad Vertinimo ataskaitoje apskaičiuojant remonto kainą taikyti šie valandiniai remonto darbų įkainiai: 37,41 Eur be PVM už remonto darbus ir 37,92 Eur be PVM už dažymo darbus. Vertinimo ataskaitoje nurodyta, kad tai yra pagal Lietuvos vertintojų rūmų 2024 m. IV ketvirčio duomenis nustatytas Lietuvos remonto įmonių vidutinis valandinis įkainis.

Draudikas rėmėsi Kauno mieste taikomais darbų įkainiais bei pateikė tai pagrindžiančią informaciją – duomenis apie 10 remonto bendrovių taikomus valandinius remonto bei dažymo darbų įkainius. Apskaičiavęs aritmetinį šių bendrovių taikomų įkainių vidurkį, draudikas nustatė, kad vidutinis valandinis įkainis tiek už remonto, tiek už dažymo darbus Kauno mieste yra 26,14 Eur be PVM.

Draudimo išmokos apskaičiavimui taikytinus valandinius darbų įkainius draudikas apskaičiavo kaip vidurkį įkainių, kurie nurodyti Vertinimo ataskaitoje, ir įkainių, kuriais vadovavosi draudikas (Kauno miesto servisų įkainių). Draudiko nustatyti galutiniai valandiniai įkainiai, kuriais jis vadovavosi apskaičiuodamas draudimo išmoką, – 31,78 Eur be PVM už remonto darbus ir 32,03 Eur be PVM už dažymo darbus.

Įvertinus draudimo išmokos dydžio nustatymo prerogatyvą turinčio draudiko taikytą metodiką, darytina išvada, kad draudikas išmoką apskaičiavo įvertinęs ne tik Kaune faktiškai veikiančių servisų įkainius, tačiau ir bendresnius, teorinius duomenis apie visų servisų darbų kainas. Manytina, kad galutinis draudiko taikytas skaičiavimas, atspindintis plataus servisų sektoriaus darbų kainas, atitinka vidutinių įkainių taikymo reikalavimą.

Dėmesys atkreiptinas ir į tai, kad draudiko nustatyti galutiniai taikytini įkainiai yra apie 20 proc. didesni, nei nustatytas vidutinis įkainis, taikomas Kauno mieste veikiančių servisų. Tai suponuoja išvadą, kad išmoka, apskaičiuota taikant galutinius draudiko nustatytus įkainius, bus pakankama automobiliui remontui atlikti. Kita vertus, draudiko nustatyti vidutiniai įkainiai yra mažesni negu teoriniai įkainiai, naudoti Vertinimo ataskaitoje. Taigi, draudiko taikytas išmokos skaičiavimo būdas sudaro prielaidas ir prievolių vykdyme reikšmingam ekonomiškesniam žalos atlyginimui. Lietuvos banko vertinimu, šiuo konkrečiu ginčo atveju draudiko pasirinktas individualizuotas remonto kainos dalies, apimančios remonto ir dažymo darbus, apskaičiavimo būdas yra objektyvus bei atitinka teisės aktų reikalavimus

Vertinant, ar draudikas tinkamai apskaičiavo draudimo išmokos dalį, atlyginančią pareiškėjo patirtus nuostolius dėl keistinų transporto priemonės detalių, sutiktina su draudiko pozicija, kad teisės aktai nenumato būtinųjų remonto išlaidų apskaičiavimo tik remiantis naujų originalių detalių ar tik naujų detalių kainomis. Būtinosios remonto išlaidos gali būti apskaičiuojamos ir remiantis naujų neoriginalių, ir naudotų dalių kainomis ar mišriu būdu, jeigu toks remontas atkurtų turtą į iki eismo įvykio buvusią būklę. Nepaisant to, iš bylos duomenų nustatyta, kad šiuo konkrečiu ginčo atveju draudikas nuostolio dydį apskaičiavo pagal naujų ir originalių dalių kainas, kurias taiko jomis prekiaujančios bendrovės MB „PartsPro“, UAB „Auvika“ ir UAB „SmartLine“.

Nors Vertinimo ataskaitoje apskaičiuota naujomis keičiamų dalių kaina sudaro 1 624,54 Eur, draudikas pateikė įrodymus, kad iš MB „PartsPro“, UAB „Auvika“ ir UAB „SmartLine“ tas pačias remontui reikalingas dalis galima įsigyti atitinkamai už 1 584,60 Eur, 1 459,82 Eur arba 1 503,89 Eur. Lietuvos banko vertinimu, draudiko pateikti duomenys pagrindžia, kad pareiškėjo transporto priemonės remontui reikalingas originalias ir naujas dalis rinkoje galima įsigyti už mažesnes kainas, nei nurodyta Vertinimo ataskaitoje, kas labiau atitiktų prievolių vykdyme aktualų ekonomiškumo principą.

Iš bylos duomenų nustatyta, kad draudikas, siekdamas apskaičiuoti visą automobilio remonto kainą, parengė tris sąmatas, atsižvelgdamas į kiekvienos iš pirmiau minėtų trijų

bendrovių taikomas dalių kainas ir draudiko nustatytą taikytiną valandinį remonto ir dažymo darbų įkainį. Taip draudikas nustatė, kad pareiškėjo transporto priemonės remonto kaina pagal perskaičiuotus valandinius remonto įkainius ir MB „PartsPro" dalių kainas sudarytų 1 880,57 Eur, pagal UAB „Auvika" dalių kainas – 1 792,91 Eur, pagal UAB „SmartLine" dalių kainas – 1 823,87 Eur. Vadovaudamasis šiomis sąmatomis, pareiškėjui mokėtiną 1 832,45 Eur draudimo išmoką, atlyginančią pareiškėjo dėl Įvykio patirtas transporto priemonės remonto būtinąsias išlaidas, draudikas apskaičiavo kaip sąmatose nurodytų kainų aritmetinį vidurkį.

Kaip minėta, privalomąjį draudimą reglamentuojantys teisės aktai numato draudimo išmokos apskaičiavimą, atsižvelgiant į būtinųjų remonto išlaidų, pagrįstų vidutiniais įkainiais, kriterijus. Šie kriterijai papildomai grindžiami ir CK įtvirtintais sutarčių ir prievolių ekonomiško vykdymo, taip pat teisingo žalos atlyginimo principais.

Atsižvelgiant į tai, kas buvo išdėstyta, Lietuvos banko vertinimu, draudiko pasirinktas individualizuotas draudimo išmokos apskaičiavimo metodas šio konkretaus ginčo nagrinėjimo atveju atitinka privalomąjį draudimą reglamentuojančiuose teisės aktuose nustatytus kriterijus ir užtikrina visiško žalos atlyginimo principo tinkamą įgyvendinimą bei CK įtvirtintą reikalavimą prievoles vykdyti kuo ekonomiškesniu būdu. Nėra pagrindo teigti, kad pareiškėjas negalėtų atlikti transporto priemonės remonto už mažesnę, nei Vertinimo ataskaitoje nurodyta, remonto kainą. Priešingai – vertintina, kad draudikas įrodė, jog transporto priemonės remontas yra galimas ir už draudiko apskaičiuotą galutinę remonto kainą, t. y. draudiko pateikti duomenys patvirtina, kad Lietuvos rinkoje remontui reikalingas naujas originalias dalis galima įsigyti pigiau, o remonto ir dažymo darbai gali kainuoti mažiau, nei nurodyta Vertinimo ataskaitoje.

Dėmesys atkreiptinas į tai, kad draudikas, pranešdamas apie priimtą galutinį sprendimą žalos byloje, informavo pareiškėją, jog, pareiškėjui pateikus naujų originalių detalių įsigijimą iš oficialaus atstovo patvirtinančius dokumentus ir esant didesnėms faktinėms detalių kainoms ar pareiškėjui pasirinkus remonto įmonę savo nuožiūra bei pateikus faktinius įrodymus, jog remonto darbų suma buvo didesnė, nei įvertinta draudiko, nuostolio dydis galėtų būtų perskaičiuotas. Pažymėtina, kad pareiškėjas tokių duomenų nėra pateikęs.

Lietuvos banko vertinimu, byloje esančių įrodymų visuma pagrindžia, kad draudikas tinkamai nustatė draudimo išmokos, atlyginančios dėl Įvykio pareiškėjo automobiliui padarytų sugadinimų būtinąsias remonto išlaidas, dydį, todėl pareiškėjo reikalavimas mokėti papildomą draudimo išmoką atmestinas kaip nepagrįstas.

Remdamasi tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasi Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo" 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjo X. X. reikalavimą.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl ginčo sprendimo kreiptis į teismą arba kitą ginčų nagrinėjimo instituciją įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio prendimo apskundimu.

Teisėkūros skyriaus vadovė,
pavaduojanti direktorių Kristina Sačilkienė